

Dr Rattefänger van Hamęle

Em Johr 1284 joęf et en de Stadt Hamęle en jruęße Ratte- on Müüsplöçh. Alles, wat dän Diere vür de Nas koęm, wud aajenaach ¹ on opjefreibe.

Dę troof et sisch, dat eenes Daachs ene sältsame Mann optauchdene, dä sisch für ene Rattefänger usjoęf. Weil-e e bonk Wöębsche ² aanhöt, saate de Lü Bundting an-em.

Bundting versprooch für ene bestemme Luhn de Stadt van alle Ratte on Müüs ze befreje. De Lü wutte eenisch met em on versprooche höm dat Jäld, dat-e dęfür han wollt.

Dę trock dä Rattefänger e Flöötsche us de Teisch on foong aa, en komische Melodie ze flööte. Met on met koęme de Ratte on Müüs us de Hüüse ęruß, on wie hä daat, dat sisch all öm em ęrömm versammelt hödde, joong-e langsam dүresch de Stadtpoęz us de Stadt ęruß, on dä janze Hoof Ratte on Müüs leef henge-r-em her bes a de Weser.

Dę maadene dä Mann ene Schrett bes en-et Wawße, on all Diere sproonge ęren on verdronke.

Wie dä Rattefänger ävve nę de Stadt zeröckkoęm, fü senge Luhn afzehöle, wollte die Enwohner em däm net jävve. Dę hät-e sisch dann wöb ³ on met Jräll ⁴ em Buch főtjemaat.

Am 24. Juni, dat eß dr Namensdaach van Johannes dr Dööfer, koęm-e fröhsch am Morje werrem zeröck, desmoęl als Jääjer verkleed on met ene rude Hoot om Kopp. Ohne jet ze saare trock-e seng Flööt ęruß on joong a flöötes ⁵ dүresch de Jawße. Vam Flöötespell aanjelöck koęme desmoęl Kenge aanjeloofe, ene janze Hoof Jonge on Mädschere, die äldere wie vier Johr wore.

Dä janze Schwärm trock henge dä Mann her, on dä föhrdene se us de Stadt ęruß bes an ene Bäresch, wę se op eemęl verschwunde wore. Dat höt e Kengemädsche, dat met e Kenk om Ärm hengeher jerannt wor, va wigges jesenn on spoödere en de Stadt dęvan verzallt. Äldere leefte deräk hoofewies a kriesches ⁶ bes vür de Stadt, fü nę hön Kenge ze sööke.

¹ angenagt ² Jacke ³ wütend ⁴ Zorn ⁵ flötend ⁶ weinend

Besongesch de Mötte wore jöttserbärlisch am kärme ¹ on am kriesche ². Mannslü wutte övve-r-all ertömmjescheck, die sisch erkundije sollte, of die Kenge ode och mä e paa va dänne irjens jesenn wudde wöre. Ävve all et Söoke wor ömmesönz.

Hondetdressisch Kenge send dömqöls verloere jange. Wie me sisch verzällt, konnte mä zwei äntkomme. Ee dövan wor ävve blenk, dat ange taubstomm. Dat blenk Kenk konnt net die Ställ zeeje, wö et jewäß wor, konnt ävve verzälle, wie se henge dä Flöötemann herjeloofe wore. Dat taubstomm Kenk konnt mä die Ställ zeeje, weil et jö nüüß jehuët hött on och net spräasche konnt.

Die Strööß, op die die Kenge us de Stadt ertroße wore, hoosch spoödere die »bunzelose« (stille), weil dö net mi jedanz on musiziert werde duref. Sujaa wänn en Bruk ³ nö de Kirsch jebraat wud, moote die Musikante en die Strööß et Spelle ongebräasche. Dä Bärsch bej Hamçle, wö die Kenge verschwunde send, heesch dr Poppenberg. Dö send lenks on räets zwei Steen en Form van e Krüz opjestallt als Erennerong an dä truçrije on sältsame Vürfall.

De Enwohner van Hamçle hant dat, wat dözemööl passiert eß, em Stadtbooch opschriev lösse. Em Johr 1572 lott dr Bürjemeeste Kirschfenstere aafädije, wö die Jeschisch drop verzallt wid.

---

¹ klagen ² weinen ³ Braut